

ea vero est, per quam ciuitas esset maxime felix, felicitatem autem, quod sine virtute impossibile est existere primo diximus manifestum, quod in ciuitate quae optimè gubernetur, & quae iustos habeat ciues simpliciter, ac non ad suppositionem, neque artifices, neque mercatores ciues esse oportet: vilis est enim huiusmodi vita, & virtuti aduersa, nec certè agricultas esse oportet eos, qui futuri sint ciues. opus est enim quiete & otio ad virtutem comparandam, & ad rem publicam gerendam. Cùm vero hi super sint, qui bello intendunt, & qui consultant de utilibus, & indicant de iustis & non iustis, qui quidem maximè videntur partes ciuitatis, utrum & hos esse alios ponendum sit, vel eisdem hominibus amb's: partes tribuendum? clarum est, quod quodam modo eisdem, & quodam modo alijs. quia enim alterius vigoris utrumque opus, & alterum prudenter, alterum viribus indiget, aliis, quia vero impossibile est, eos qui afferte vim & prohibere hos possint, sublectionem pati semper eisdem, qui enim armorum domini sunt, sidem etiam sunt domini status, vel mutationis reipublica. Restat igitur, ut eisdem quidem ambos respublika tradatur, non simul quidem, sed ut natura fert. Vires quidem in iunioribus sunt, prudentia vero in senibus: sic inter eos distribui commodum est, & iustum D esse videtur. habebit enim haec distributione id, quod est secundum dignitatem. Atqui possessiones quoque circa hos esse oportet, necesse est enim facultates adesse ciuibus, hi autem sunt ciues, nam turba quidem urbana vilium ministrorum nulla pars est ciuitatis, nec aliud genus quodcunque quod non sit virtutis effector. Patet hoc ex eo quod præmissimus, felicitas E enim necesse est, ut per virtutem fiat, felicem vero dicere ciuitatem debemus, non ad partem aliquam eius respicientes, sed ad omnes ciues. Manifestum igitur quod horum esse possessiones oportet: siquidem necesse est agricultas esse seruos, vel Barbaros, vel ministros. Reliquum est ex his qui supra numerati sunt, genus sacerdotum esse quorum institutio manifesta est, neq. enim agricola, neq. artifex, neq. vilium exercitorum quisquam sacerdos est deputatus. honos. n. Diis est à ciuibus impeditus. Sed cùm distincti sint ciues in partes duas, hoc est in eos qui arma tenent, & in eos qui consultant, & decens sit,

toutest τὸ τε ὄπλικον καὶ τὸ βουλευτικόν.

A diuin d' θεού πάθη λινόπολις αὐτοῖς μέλιστα διεγίμων. Καὶ δὲ διαδικονέας ὅπις χρέες αφετοῦ ἀδινάστον ὑπάρχειν, εἴρη ταὶ φρεγέρων ὁς ἐτοῦ πάλαιτε πολιτευομένη πόλει, καὶ τῇ κεκτημένῃ, δικαιοὺς αἱρεσας ἀπλῶς, ἀλλὰ μὴ ταῖς τηλικαὶς πολιτικαῖς. ἐπειδὲ δὲ περὶ τὸ πολεμικόν, καὶ τὸ βουλευομένην πολεῖ τῷ συμφέρονταν, καὶ κενὸν πολεῖ τῷ δικαιούντον παράρχει, καὶ μέρη φύνεται τοῖς πόλεως μάλιστα ὄντα πότερον ἔτεσσε καὶ τελεῖται οὐτοῖς αὐτοῖς διπολεῖται πάντες. Σύπον μέρη την τοῖς C ἀντοῖς, Σύπον δὲ πνα καὶ ἐπέρχεται, οὐ μόνο γένος ἐπέρχεται τῷ ἡρώων, καὶ τὸ μὲν δικαιαρχίαν φεύγεται, τὸ δὲ διωμάτων, ἐπέρχεται ἡ δὲ τῷ ἀδινάστον δέξαντες μάλιστα δικαιούντον πολιτεύοντας. Λέπτα τοίνα τοῖς αὐτοῖς μόνον ἀμφοτέροις διοιδόνται τοῖς πολεμήταις ταύτην, μηδέποτε δέ, ἀλλὰ ὕστερον πέρικεν, οὐδὲ μάλιστα ἐνεπέρχεται, οὐδὲ φεύγεται τὸ φρεγέρων τοῦ φρεγετέοντος δέξαντες μάλιστα δικαιούντον πολιτεύοντας. Ανταγωνίζεται δὲ τῷ πολεμίῳ εἰς μέρος τοῦ βλέψαντας δέ τούτον αὐτὸν, ἀλλὰ εἰς πάτρας τοῦ πολιτεύοντος. Φρεγέρων δέ, καὶ δέ ταῦτα κτηνῆς δέ τούτων, εἰπερ αναγγειλον ἔτι τοὺς γεωργούς, διούλοις, καὶ βαρβάροις, καὶ πειραιοῖς. λαπτόν δι' ἐκ τῷ κεκτημένην πολεῖ τῷ δέξαντες θύλος. Φρεγέρων δέ τοῦτον ταῦτας δέ γε καὶ τὸ πολεμικόν φέρεται, τὸ πολεμικὸν εἰς δύο μέρη, ἐπειδὲ δὲ διηρέπει, τὸ πολεμικὸν εἰς δύο μέρη, φέρεται δὲ τοὺς τε διερχούντας διοιδόντας τούτους.